

PROJEKT ILICA- PRISTIGLI PRIJEDLOZI

Ekonomski stručnjak analitičar	<p>Predlažem da se sa Gradskom upravom dogovori projekt (može po principu 1, 3, 5 god najam_ po posebnoj cijeni, a da budući zakupci moraju predati projektne ideje (business case)- a svaki mora imati uvjet da radinost u gradskom prostoru u Ilici mora imati element- edukacije, informacije.. neku društvenu korisnost (jasno opisanu u BP). Suradnja Akademije sa vrtićima u okruženju (Gjуре Deželića npr), otvaranje vidika budućih kreativaca..poticaj svima koji su voljni napraviti nešto što će oživjeti prostor, a uz neku osobnu korist (bilo samorealizacije ili nekog osnovnog profita)-uključivanje zajednice u stvaranje kulture grada.</p>	Sve pohvale ovoj akciji! Dočekala sam to i sretna sam :)
Grafičar / fotograf	<p>Ilica je u 19. stoljeću imala velik broj atelijera i slobodno bi ju se u to vrijeme moglo nazvati ulicom fotografa. Danas na žalost nigdje na fasadama nisu istaknute nikakve ploče ili informacije da su se na tim mjestima nalazili atelijeri.</p> <p>Osobno bi bio neizmjerно sretan kad bi se nešto po tom pitanju moglo učiniti.</p> <p>Također, uopće nisam upućen da li je ijedan od tih prostora barem djelomično sačuvan. Mislim da je to vrlo važan period Ilice kada je ona uopće zaživjela i postala ono po čemu je danas pamtimo... po obrtnicima.</p>	Prekrasno je to što radite, svaka časti, i želim vam jako puno uspjeha u projektu.
Profesorica	<p>Predlažem da se kod odabira sadržaja za prazne lokale na sjevernoj strani Ilice vis a vis Akademije (bar potez Kačićeva/Primorska) a kojih je trenutno par "u nizu", izaberu "umjetnički" profili (radionice mladih umjetnika,galerije, dućani likovnog pribora i literature...) i da na neki način "zaokruže"/prate postojanje Akademije u ovom kvartu .Nedostaju i "putokazi" koji bi upućivali na Akademiju ,kako turiste tako i sve neupućen.</p>	
Prof. likovne kulture	<p>Inače bi bilo super da se otvaraju male zanatske radionice gdje ljudi mogu naučiti šivati, plesti, saditi biljke, pjevati, svirati, glumiti, plesati, kuhati ili kupiti gotove hand made proizvode, domaću hranu i piće.</p>	
Udruge FabLab (www.fablab.hr)	<p>Aktiviranje lokalne zajednice, mladih, nezaposlenih, obrtnika</p> <p>Kao predsjednik udruge, rođen i odrastao u Ilici i blizini Ilice, gdje i sada živim (Ilica 114), zainteresiran sam i osobno, kao stanovnik i profesionalno kao arhitekt, aktivaciji ovog prostora.</p> <p>Udruga ima tri misije poticanja razvoja kreativnosti i unapređenja STE[A] M vještina kroz tehnologije digitalne proizvodnje i drugih suvremenih tehnologija, a koje su sukladne i vasim namjerama: 1. obrazovanje, svih, posebno mladih, lokalna zajednica, s posebnim naglaskom na osobe s posebnim potrebama, te poticanje razvijanja poduzetnickog mentaliteta.</p> <p>Naše aktivnosti provodimo gdje god nas pozovu, Budimpesta, Bec, Ljubljana, Osijek, Ogulin, Šibenik, otok Prvic, otok Solta, i naravno najviše Zagreb.</p> <p>Gosti smo djecjih festivala, makers fairova, design dogadanja i drugih dogadanja.</p> <p>Nase aktivnosti su orepoznali i strani partneri te smo partneri na dva EU projekta, a voditelji nekoliko inozemnih i domacih inicijativa.</p> <p>Sve to u nedostatku vlastitog prostora (gosti smo na Arhitektonskom fakultetu) te smo voljni ponuditi aktiviranje lokalne zajednice, mladih, nezaposlenih, obrtnika u roku od 24 sata od kada nam osigurate siguran i fizicki pristupacan prostor u zoni vaseg interesa (potez Britanac –Primorska pozeljan ali ne i nuzan).</p>	

Ing. građevine	<p>Voljela bih da se Ilici vrati onaj stari štih koji je imala prije nekoliko desetljeća jer je zagrebačka jezgra vrijedna toga da joj posvetimo jednaku pažnju kao što se to čini s drugim jezgrama europskih metropola.</p> <p>Prije svega, potrebno je obnoviti pročelja fasada – prljave su i oštećene, a ponegdje dijelovi padaju prolaznicima na glavu. Zaslužuju da im se vrati originalan izgled.</p> <p>Nadalje, neugledni su i prazni lokali na području od Britanca do Tuđmanovog trga. Opustošeni i mračni, svega nekoliko stanica udaljeni od glavnog trga, ne dolikuju jednoj metropoli. Nekada šarmantni dućani, obrti i kina danas su zamrli u mračne i puste prostorije čije bi ponovno otvaranje i preuređivanje potaklo razvoj zaboravljenih vještina i obogatilo taj zaboravljeni prostor, te bi služilo kao turistička atrakcija sve većem broju posjetitelja koji su uvijek zainteresirani za istraživanje posebnosti našeg grada.</p> <p>Problem parkiranja na potezu Frankopanska ulica – Trg Franje Tuđmana gdje je pronalazak parkirnog mjesta za nas stanare gotovo nemoguć. Znači li to da je potrebno drugačije regulirati stanarska prava na parkirna mjesta ili izgraditi javne garaže sa povlaštenim parkirnim mjestima kao što je Tuškanac (gdje takva prava imaju stanari Ilice do Frankopanske i Gornjeg grada)?</p>	<p>Moje velike pohvale za ideju Projekt Ilica i želim Vam puno uspjeha.</p> <p>Drago mi je da imam priliku sudjelovati u ovom dijalogu da zajedno pronađemo rješenje za obnovu jedne od najvažnijih zagrebačkih ulica te smatram da je ovo odlična prilika da se ukažu i naglase opće poznati problemi. Ilica je projekt koji zahtjeva mnogo truda i vremena, ali će se rezultati višestruko isplatiti stoga bih voljela da razmotrite moje prijedloge.</p>
Profesor geografije i povijesti	<p>Ono što mene zanima je, postoji li interes Projekta za eventualnu suradnju sa privatnim poduzetnicima na području ugostiteljstva? Ukoliko postoji, volio bih da vidimo i zajedno osmislimo projekt u tom smjeru.</p>	<p>Javljam Vam se sa pohvalom projektu. Zaista nešto novo i kreativno u području urbanizma Zagreba.</p>
M.V.	<p>Na Ilici su skoro svi lokali zatvoreni, to je strašno. Imate Ilicu prije, imate Ilicu sada. Kožarske, uslužne, obrtničke sitne radnje itd., prije je bilo svega, a danas ih nema. Nema ništa prepoznatljivo, autohtono, zagrebačko – nestao je Zagreb u Ilici, a Ilica je nekada bila brend grada. Rođen sam 1945. godine. Tada se na uglu Berislavićeve kupovalo pravo mlijeko na šeflje, toga više nema. Prije se više živjelo na ulici. Ja sam stanovao na uglu Ilice i Gajeve. Bili smo djeca, kada je u ljetu 1956. išla konjska zaprega s ledom, znali smo potajno odlamati komade leda. Zadnji konj i kočija nestali su negdje '69. Sjećam se da su tu prije bili sportski centri, klubovi, sauna – danas u Zagrebu nemate saunu, prije je bila u Ilici, na Kvatriću, u Radićevoj. O kinima i da ne pričamo. Bilo je ukupno 42 kina u Zagrebu. Ilica je sada poluprazna, ispražnjeni prostori su oblijepljeni plakatima, to je ruglo jedne Ilice. Stvari su se počele mijenjati 1990-ih dolaskom tzv. demokracije. Znae, imali smo mi demokraciju i prije, ali nismo znali da se tak' zove. Jedna je bila zvijezda – bila je previše, a sad je 28 premalo. Nikada više Ilica ne može biti kakva je bila, jer je sve što je valjalo prošlo.</p>	
Mladen Hrvojić	<p>Nekada je Britanac popodne bio prazan, djeca su se mogla vani igrati, danas toga više nema jer se ove tezge razvlače do navečer kada djeca više ne smiju van. Prije se drugačije živjelo, opuštenije, nije bilo toliko strke. Bilo je manje velikih centara, sve se više odvijalo na trgovima. Obično smo se sastajali na jednom mjestu i bilo je teško promijeniti vrijeme i mjesto. Teško da je moguće vratiti život kakav je bio. Tehnologija je daleko otišla, mladi se više ne sastaju, sve se rješava preko mobitela. Nekad smo sjedili u parku, svirali i pjevali, imali smo kina, a preko vikenda plesnjake na koje smo redovno išli. Treba danas naći i modus da se ljude za nešto zainteresira, ali koji će to modus biti, teško mi je reći. Čini mi se da je sve uglavnom neorganizirano, a ljudi prepušteni da si sami organiziraju aktivnosti, što nije lako. Mislim da se te aktivnosti ne bi smjele plaćati. Ljudima treba nešto što je javno dobro.</p>	

Marinko Jakšić	Nekad je bilo jako lijepo, svi smo uglavnom bili na ulici i viđali se svaki dan. Nije bilo toliko kafića, ali je bilo puno više sadržaja koji je okupljao ljude. Recimo, kada u devet navečer izađem prošetati nema ni žive duše, jedini sam na cesti. Nigdje nema djece, a nekad nas je bilo 40–50 u ekipi. Viđali smo se bez telefona, uvijek je postojao neki punkt gdje smo se susretali i bilo nam je lijepo jer smo se viđali. Nekada nam roditelji nisu kupovali voće, nego je bilo jako puno voća po dvorištima, kada je bila sezona šljiva, trešanja, višanja, jabuka, znali smo gdje otići po to. Nismo imali novaca i za subotu navečer doslovno si skupljao sitniš, a bilo je onih koji nisu imali ništa, ali smo ipak sve dijelili. Kako bi se stvari mogle promijeniti? Dok ne stvorite socijalnu klimu i nekakvu pravilniju raspodjelu, ništa od promjene. Mene ne interesira ovo kaj budete vi ovdje stvorili ak' ja imam penziju 1200 kn. Promjene su dobrodošle, ali nemam nekih osobnih želja jer je moje vrijeme prošlo i promjenu vjerojatno neću dočekati.	
Pardaphash	Živim u Ilici već godinu dana. Došao sam iz Indije, New Delhija. Mislim da je zajednica u Hrvatskoj dosta dobra, a Zagreb jako lijepo mjesto za život. Provodim puno vremena na ulicama, izlazim u kafiće i posjećujem kulturna događanja u gradu. Radim u restoranu, a volio bih da na Ilici ima više indijskih restorana, zasad postoji samo jedan. Mislim da bi bilo dobro kada bi gradske vlasti prazne prostore dale na korištenje ljudima, da se organiziraju različita događanja, festivali. U Indiji je to vrlo uobičajeno.	
N. i M. Antolić	U centru ima previše lokala s glasnom muzikom, to uništava šarm grada. Brojne terase oduzimaju javni prostor, pješačku zonu. Voljeli bismo vidjeti da se organizira više nenametljivih kulturnih događanja. Sviđa nam se kada vidimo ulične svirače, to daje poseban šarm gradu, a posjećujemo i kulturna događanja na Tomislavcu i Zrinjvcu. Žalosno je što se gotovo svi događaji u gradu guraju u ovih nekoliko tisuća kvadrata, u sam centar grada. Smatramo da bi u javnom prostoru trebalo biti više dječjih parkova, a vrlo malo bi trebalo da se stvar digne na viši nivo. Dobar primjer iz centra je novouređeni Art park kojega je sredila grupa entuzijasta.	
A.V.	Od 1951. godine živim u centru. Ljudi se slabo okupljaju na javnim prostorima, jedino po kafićima. Vidim veliku razliku u odnosu na prije. Kada sam se tek doselio, pola ovih zgrada nije postojalo. Puno se tada radilo, drukčije se živjelo. Otkako sam u penziji, najviše vremena provodim u parku – mi penzioneri se tako snalazimo. Inače sam po zanimanju tapetar i strašno mi je vidjeti prazne, napuštene prostore u Ilici. Obrtnici su propali kada su došli trgovački centri. Nekada na Ilici nije bilo toliko ispraženijih prostora. Nema više stolara, šustera...većina ih više ne radi ili radi slabo. Trebalo bi raspisati natječaje i dati te prostore u najam na barem 3 godine na korištenje i održavanje, to bi otvorilo neka radna mjesta. Vjerujem da bi se puno ljudi javilo. Sada su rente previsoke, ali kada bi se prostori dali na korištenje, uz uvjet da se primjerice, moraju podmiriti komunalije, to bi funkcioniralo.	
Marija i Dragica	Mi smo zadovoljne sa životom ovdje, lijepo nam je, sve nam je blizu – bolnice, tramvaj, škole, općina, iako se život dosta promijenio u odnosu na prije. Nema više ni toliko ljudi kao što je bilo ranije, brojni su otišli u inozemstvo. Nas dvije se družimo, ali inače ne boravimo nešto posebno vani. Kada smo bile mlade tu smo se družile, bilo nam je prekrasno, jedva si čekao doći doma s posla, ali sada su se ti ljudi uglavnom raselili, sve je poluprazno ili iznajmljeno. Nekada je tu bilo Kamensko, i druge su tvornice radile, bilo je života i posla. Prije se parkiranje nije trebalo plaćati, a i lakše je bilo pronaći mjesto za parkiranje. Danas, od Trga Francuske do Britanca, ima popriličan broj zatvorenih prostora. Ako se navečer šećete ulicom nećete naići na čovjeka sve do Frankopanske, sve je opustjelo. Jedino su još poneki kafići preko dana puni. Prije su u tim prostorima bili dućani mješovite robe, bilo je tekstila, postolara, urara, sitnih obrtnika, ali sve se to pogasilo s vremenom. Sada su tu još samo kafići i frizeraji, iako ni to često dugo ne opstane. Ako najam plaćate 500 eura teško je pokriti sve troškove, nema dovoljno prometa i ljudi su prisiljeni zatvoriti. Trebalo bi to oživjeti i dati prostore na korištenje mladim ljudima. Oni imaju ideja, ali nemaju sredstava i trebalo bi im osigurati početni kapital.	
Nika	Živjela sam 25 godina u Ilici i bila sam jako zadovoljna. Uglavnom sam provodila vrijeme po parkovima u centru. Prostor se dosta izmijenio u tom razdoblju, ali i ljudi. Više nema toliko dobrosusjedskih odnosa, puno je više poslovnih objekata. Dosta lokala u centru je propalo, ljudi ne kupuju. Svakih se mjesec dana nekaj novo otvori i zatvori, i onda mjesecima, godinama nema ništa. Od Trga do Frankopanske još ima života i otvorenih lokala, dućana, ali nakon nekog broja ulica je sve praznija. Na istom potezu je i veliki broj ispraženjenih stanova. Mislim da bi to sve trebalo dati na održavanje i korištenje. Puno toga zapravo nedostaje u zajednici – treba nam zajedničkih prostora za druženje.	

Barbara	Zadnjih 35 godina živim ovdje. Sve mi je blizu, ali dućani se stalno otvaraju i zatvaraju, pa se ponovno adaptiraju u nešto novo – troše se sredstva, ljudi pokušavaju, ali ne ide pa se lokali zatvaraju. Puno je i praznih starih stanova i mislim da bi ih ljudima trebalo dati povoljno, da ih uredi za stanovanje, jer sve što stoji više od 5 godina prazno, možete otpisati mada nitko ne boravi unutra. Kada su svojedobno bile licitacije gradskih prostora naslijepo, ljudi koji su uspjeli doći do nekih prostora, unutra je dočekala strava. Trebalo bi promijeniti samu politiku grada prema tim prostorima, jer imate dvostruki trošak ako oni propadaju neiskorišteni. Samo se otvaraju kafići ili pekare, što nije loše, ali mislim da je pretjerano. Trebali bi biti veći razmaci između takvih radnji. Vidim da nema prostora za mlade. Prije je od dalmatinske pa nadalje bilo nekakvih tih malih disco prostora za djecu do 16 godina, gdje su se mogli podružiti s roditeljima. Rat je puno toga promijenio. Mi umirovljenici nemamo baš nekakvih prostora za druženje, a trebalo bi ih biti. Ne trebaju to biti veliki prostori, a mogu biti i za dvostruku namjenu. Takva bi mjesta puno značila stanovnicima – kada imaš nešto blizu velika je vjerojatnost da ćeš i otići na neku aktivnost.	
N.M.	U Ilici živim zadnjih 5 godina. Ovo je najbolji kvart u svemiru. Prije sam živjela u Dubravi i Zaprešiću tako da sam sada jako zadovoljna u centru. Volim pješačiti, a u blizini Jelenovac i Tuškanac. Sam centar grada je na 5 min udaljenosti, a i za djecu je super jer ima dosta parkova. Nedavno sam postala majka tako da su mi sada glavne preokupacije sadržaji za djecu i zdrava hrana. Osobno mislim da ovome kvartu fali finih restorana i tematskih dućana – imamo jedino dućan sa zdravom hranom. Ali generalno, Ilica danas zbog velike količine napuštenih prostora, koji bi mogli biti ispunjeni nekakvim sadržajem, izgleda otužno.	
Jasmina	U usporedbi s nekim drugim dijelovima grada, kao npr. potez Tratinskom prema Trešnjevčkom placu, Ilica i nije toliko zapuštena. Mislim da su ti prostori zatvoreni jer nisu riješeni vlasnički odnosi. Ja mogu maštati kaj bi tu moglo biti, ali vi nemate ni zaviriti unutra. Ljudi danas vape za sadržajem, barem kafićima. Osobno bih voljela vidjeti kafiće gdje mogu doći s pesom. Ali treba mladima prepustiti da razmišljaju kako obnoviti prostor. Uvijek sam za kulturne sadržaje.	
R.V. i B.H.	Svaki dan ovdje šećemo s klicima, do Britanca je još dobro, ali dalje je tiha jeza. Pola dućana je zatvoreno ili se iznajmljuje. Sve je oblijepljeno plakatima, a prostori koje se i otvore, u roku tri mjeseca više ne rade. U današnjem vremenu svi rado pokrenuli nešto svoje, ali to nije jednostavno jer je najam previsok, a trgovački centri su preuzeli ogroman dio prometa. Nekada je bilo mnogo manjih dućana, ali nije bilo velikih centara, svi su bili otvoreni i dobro poslovali. Mislim da bi trebalo biti i puno više sadržaja za lokalnu zajednicu, proširiti zelene površine, postaviti klupe i otvoriti sadržaje za djecu.	
P.K.	Živim ovdje zadnje 4 godine. Zadovoljan sam životom u centru, ali me naplaćivanje parkinga živci. Rijetko izlazim i puno radim, a kada sam vani onda izvodim pse u šetnju. Izbjegavam gužve jer sam prestar za izlaske. Praznim se prostorima u Ilici uopće ne zamaram jer sam nemam sredstava da sam nešto pokrenem, iako vjerujem da se lokali ne otvaraju i zbog neriješenih vlasničkih odnosa. Mislim da bi trebalo biti nekih sadržaja za kućne ljubimce.	
Maja	Cijeli život živim u Ilici. Kao djevojčica sam pješice išla u škole do koje je vodio drvored kestena. Mislim da bi, uz nove zgrade na kvartu, definitivno trebalo biti više zelenila. Neke zgrade još imaju dvorište, ali neki vrtovi i dvorišta zamijenjeni su parkiralištima. Trebalo bi biti i više kontejnera za reciklažu. Volim kada se na Trgu Francuske odvijaju kulturna događanja. Ljudi bi se trebali više družiti na zelenim površinama u gradu, ali i više koristiti bicikle. Zagreb se jako izmijenio, i vidjeti toliko praznih prostora zbilja izaziva tešku tugu. Prije je tu bilo puno dućana i malih obrta. U tim bi se prostorima danas mogli otvoriti sadržaji za lokalnu zajednicu. Grad bi trebao promijeniti smjer upravljanja datipovoljniju ili besplatnu opciju najma. Ti bi se prostori mogli otvoriti za udruge, neprofitne organizacije. Kada bi postojala dobra volja i manje dominantno profitne motivacije otvorile bi se brojne mogućnosti...	

Lilian	Moj je otac došao studirati iz Slavenskog broda u Zagreb i tu ostao. U gradu je način života specifičan, kultura stanovanja je drugačija. Centar je ugodan za život, ali bi se na mnogo toga dalo poraditi. Vozim bicikl i mislim da su staze grozne, iako su i sami biciklisti često neoprezni. Mi svi mislimo da je život prije bio ljepši... mi koji smo ga proživjeli, sjećamo se koliko je bio drugačiji. Kada bi prolazio automobil djeca bi mu od uzbuđenja trčala ususret. Mali dućani u koje se išlo po kruh i mlijeko su nestali zbog trgovačkih centara. Primjerice, lokalna zajednica bi trebala moći prazne prostore iznajmiti za sitne novce da si ljudi organiziraju odgojiteljice koje će im čuvati djecu, vrtići su danas pretrpani. Trebalo bi te prostore dati u najam da ljudi rade i imaju od čega živjeti, a da se ujedno zadovolje i nekepotrebno u zajednici – možda servis za čuvanje pasa...	
D.K.I.	Živim u Ilici zadnjih 10 godina i jako sam zadovoljna. No kako živim u stambenoj zgradi i nemam dvorište, smeta me buka automobila. Mislim da bi trebalo biti više igraonica za malu djecu, čitaonica i parkova. Trenutno ne provodim dovoljno vremena vani, na ulici, ali to je zato što sam vezana uz malo dijete, iako sam svojedobno posjećivala razna događanja koja su se organizirala. Dosta se promijenilo tijekom godina, u Ilici veliki broj praznih prostora zjapi prazan, a zadnjih se godina broj i povećao, iako se čini da se stalno pokušava nečim popuniti. Osobno najviše volim ići u kazalište, ali nisam sigurna kako takav format adekvatno smjestiti u zapuštene prostore.	
Josip	Živim 8 godina na Ilici ispod Britanca, a supruga i duže. Jako sam zadovoljan sa životom ovdje, ali infrastruktura bi mogla biti bolja. Recimo, regulacija prometa, jako je puno problema od Trga do Črnomerca. Puno i radimo pa nemamo previše vremena posjećivati kulturne manifestacije u centru, osim eventualno vikendom. I supruga i ja radimo u državnoj upravi, i cijeli smo dan na poslu. Navečer dolazimo doma slomljeni, jedva stignemo nešto pojest i dijete odvesti na neku aktivnost. Za one koji si to mogu priuštiti, postoji dosta školskih i izvanškolskih aktivnosti za djecu, alitreba se naći vremena i za boravak u parkovima. Pitanje praznih prostora na Ilici je kompleksno i široko – sve je uništeno prvenstveno pojavom velikih trgovačkih centara. Gradski prostori koje su obrtnici koristili uz prevelika su davanja, i porezima uništeni. I sam sam bio obrtnik tako da to razumijem – ali badava o tome pričati kada nitko ne sluša. Gradskoj je upravi bolje da ti prostori stoje prazni umjesto da ih besplatno daju malom obrtniku da si zaradi plaću. Uz obavezu plaćanja komunalija, grad bi od takve politike imao više koristi. Uz toliki najam ne isplati se išta otvarati. Ljudi imaju razne ideje i mogu ih ostvariti, ali treba im poticaj. U tim bi prostorima mogli biti i sadržaji koji će odgovarati potrebama lokalne zajednice, iako su kod nas lokalne zajednice slabo funkcionalne jer su svi utučeni cjelokupnom situacijom u državi. Netko bi trebao osmisliti program koji će biti zanimljiv različitim generacijama i to bi mogle biti irazličite kulturne manifestacije, poput promocije knjiga ili nešto radioničkog tipa.	
N.N.	Već 75 godina živim ovdje. Zadovoljan sam i ništa ne bih mijenjao. Ide se malim koracima i mislim da je tako najbolje. Možda bi se moglo malo više pozornosti obratiti na čistoću u parkovima. U Ilici ima veliki broj praznih lokala i to izgleda grozno. U mojoj je mladosti to bilo popunjeno i zgodno, ali je roba koja se prodavala bila jednoobrazna. Prava je šteta da više nema obrtnika, nema tog šarenila koje je ispunjavalo i davalo životu gradu i oko toga bitrebalo nešto učiniti. Nema više kišobranara, šustera, onih lepih zgodnih zanata k'o nekada. Takav sadržaj bi mogao podići značaj Ilice, povratiti mu izgubljeni identitet. Vidim dosta negativnog, ali i dosta pozitivnog pa od to dvoje biram optimizam i nadam se da će ono pozitivno nadvladati. Mogu si prigovoriti da kao umirovljenik ne koristim grad dovoljno, pogotovo kulturne sadržaje u gradu, iako ponuda nije mala.	
Vibor Brkić	Zadovoljan sam životom u centru. Dvije godine smo živjeli u Obrtničkom prolazu. To je bilo strašno zbog kafica i buke. Vlasnici kafica otimaju javni prostor, previše se terasa dalo u koncesiju jer grad time puni kasu. Problem je grada što ne postoji više organizacija u kvartovima. Primjerice, dani kvartova pomažu da lokalna zajednica zaživi, dok u centru to ne postoji. Samo kafici i njihove terase – stanovnici su se izgubili ili preselili negdje drugdje. Isto tako, sive zone urbanizma su posvuda, od napuštenih tvornica do praznih lokala – treba to dati ljudima, udrugama, inicijativama da uredite prostore. Nema smisla da zjape prazni. I s vlasničkim pravima je zamršena stvar, ali bitno je da se bez obzira na to omogući nekakav oblik najma. Također je bitno da postoje zakoni koji štite slabije, odnosno udruge koje bi takve prostore dobile na korištenje. Varšava je imala super program za rješavanje ovog problema.	

T.K	<p>Super je živjeti u centru, ali oduvijek sam u ovom kvartu pa ne mogu biti objektivni. Mislim da centar još uvijek živi, barem moj kvart, oko Britanca – srećem svaki dan iste ljude koji se poznaju. Imam psa zadnjih pola godine pa je moj osjećaj zajednice puno veći, ali mislim da je čistoća po parkovima problem, osvjetljenje također. Ima dosta kulturnih manifestacija po centru, toga, čini mi se, ne manjka, od koncerata, kazališta do različitih gostovanja i predavanja, ali ne stignem ih baš pratiti. Mislim da je Ilica jako važna za identitet grada. Šarm joj daju mali obrtnici, iako se to već godinama gubi. Od Frankopanske do Britanca još i opstaju radnjice, ali nakon toga užas... Trebalo bi uložiti u obnovu fasada i pročelja, iako ponekada i ovako neuređene imaju šarma, ali uvijek je lijepo vidjeti kada se neka zgrada uredi. Stvari su se počele mijenjati s krizom, počeli su se zatvarati dućani i obrti. Žao mi je vidjeti zapuštene prostore. Ilica je uvijek bila obrtnička ulica, i voljela bih vidjeti da se otvaraju male obrtničke radnje.</p>	
J.Š.	<p>Već 25 godina živim na Ilici. Imam dvorište i nije mi bučno, a uz to su većina susjeda umirovljenici. Ima vrlo malo mladih, vrlo malo djece, a osim toga imam osjećaj da je većina ljudi iselila iz centra grada, izgradila si kuće na periferiji. Ovdje u Donjem gradu je ostala živjeti teška sirotinja. To su ljudi koji kopaju po kontejnerima, koji skupljaju boce, umirovljenici. Došlo je do drastične promjene u odnosu na period za vrijeme rata '92.–'95., kada je bilo puno mladih ljudi i djece, i imam osjećaj da se puno bolje živjelo. Ovo je danas katastrofalno, kada se prošetate po Britancu vidjet ćete puno usamljenih starijih ljudi, ljude koji pričaju sami sa sobom... A odete li samo jednu tramvajsku stanicu bliže Trgu dobivate potpuno drukčiju sliku. Ljudi se danas baš i ne družu, otuđenje je strahovito, a ima i neslaganja među susjedima. Ljudi u zajednici na svakodnevnoj bazi međusobno si ne pomažu. Družimo se samo mi koji imamo pse, puno sam ljudi upoznala na taj način. Često idem i u kazalište, ali samo zato što sam članica jedne udruge preko koje dobivam besplatne karte, inače si ih ne bih mogla priuštiti. Također idem na besplatno vježbanje organizirano od strane grada. Voljela bih vidjeti više sadržaja za lokalno stanovništvo u centru. Ima jako puno praznih lokala. Otvori se nešto, ali se jako brzo i zatvori. Sve skupa izgleda pomalo sablasno. Puno tih prostora jednostavno propada. Moglo bi se napraviti nešto za mlade, za nas srednju generaciju, recimo, čitaonicu za one koji si ne mogu priuštiti novine svaki dan, pa onda vježbanje, izložbe, jer se uglavnom sve svodi na kafiće, a drugih je sadržaja premalo.</p>	
J.Č.	<p>Prostori koji su prije funkcionirali sve se više zatvaraju. Vidi se da socijalna država sve više propada, ljudi masovno odlaze, a i sam ću najvjerojatnije u inozemstvo. Rente su užasno skupe, a nije mi jasno ni zašto bi netko držao prazan prostor radije nego li da ga iznajmljuje za manje novce. Sve je zapušteno i ljudi se teže odlučuju nešto otvoriti, ne samo zbog preskupog najma. I firme propadaju zbog prevelikih davanja, ljudima se danas ne isplati nešto držati. Čak i firme s 2–3 radnika ne uspijevaju opstati. Država ne raspolaže novcem na način da pomaže običnim ljudima, već nas samo dodatno zadužuje. Poziva se na podizanje nataliteta i povratak ljudi u Hrvatsku ali se istovremeno ne osiguravaju uvjeti za normalan život.</p>	
Studenti ALU–a	<p>Ilica je jednolična, monotona, repetitivna. Bitna je onome tko se voli šetati, ali nitko je ne doživljava previše. Mladima i ljudima srednjih godina vjerojatno nije previše zanimljiva, možda starijima, i to iz sentimentalnih razloga. Zapušteni lokali bi se mogli iskoristiti u korisne svrhe, ali s obzirom na administraciju u gradu Zagrebu ne čini se da će se to skoro desiti. Ne moraju se nužno otvarati ateljei i galerije, ali moglo bi biti više tematski orijentiranih malih obrta i prostora s kulturno–umjetničkim sadržajem. Voljeli bismo dobiti više prostora za djelovanje i rad, ali treba prihvatiti da svaka kulturna djelatnost ne mora biti isplativa, već se treba promatrati kao javno dobro. Postoji opasnost i da umjetnici budu iskorišteni za podizanje vrijednosti nekretnina ili da sami upadnu u tu zamku, i zbog toga treba osigurati djelovanje adekvatnih tijela i konzorcija koja se bave umjetnošću na razini grada i države kako do toga ne bi došlo.</p>	

David Lušić	<p>Voditelj sam projekata u Galeriji Greta. Vodim u sklopu Zebre kao produkcije i kao udruge nekoliko projekata koji se tiču razvoja novih medija, online platformi za distribuciju i za umrežavanje, a većina njih se odnosi na filmske produkcije. Radim u centru od 2011., otkad postoji Greta.</p> <p>Ilica se nekako najviše osjeti na potezu između Trga francuske i Trga, a pogotovo između Britanca i centra. Ona je istovremeno pješački koridor, prolazna trasa i niz trgovina, ali bez obzira na trivijalnost tih trgovina, Ilica mi je uvijek zanimljiva. Mi smo zbog toga i uzeli ovu lokaciju, i s obzirom na njezine potencijale formirali i ponudili umjetnički sadržaj koji je biopotpuno deficitaran. Svaki ponedjeljak, već 6 godina, otvaramo izložbu, tako da se radi o svojevrsnoj hiperprodukciji.</p> <p>Politički faktori apsolutno utječu na naše djelovanje, ali prije svega financijski. Mi smo nezavisna kulturna inicijativa, ali opet, nismo sasvim nezavisni jer ovisimo o budžetima, o proračunu i dostupnim fondovima. Doduše, mi smo iznimka jer djelujemo u privatnom, a ne gradskom prostoru, ali to opet povlači za sobom skupe troškove hladnog pogona. Nezavisna scena je zapravo užasno zavisna. Ne znamo što nam donosi budućnost, ne znamo hoćemo li sljedeće godine imati financije, i tako je iz godine u godinu. Naša publika su ljudi koji vole umjetnost, ali u širokom smislu te riječi, od likovne umjetnosti, fotografija, skulptura, slikarstvo, glazbene umjetnosti, plesne, filmske, video arta, ljudi koji se bave time, koji se žele baviti time, jako širok krug ljudi i što se tiče dobi i što se tiče interesa – ljudi vole umjetnost i kulturu. U gradu koji ima milijun stanovnika ima smisla otvarati ovakve prostore.</p> <p>Veliki broj umjetnika nema atelje, nemaju prostora za rad, a isto tako, veliki broj prostora stoji prazno. Volio bi da se intenziviraju i aktiviraju neki prostori u gradu koji bi mogli pokrenuti novu priču unutar domene kulture i umjetnosti jer mislim da ta scena može gravitirati nevjerojatnom snagom.</p>	
Bruno Maček (BMB Ključ)	<p>Radim u Ilici već 19 godina. Otac je 1989. htio otvoriti obrt i ovdje je našao slobodan lokal kojega smo iznajmili od Grada. Zadovoljan sam kako nam posao ide. Ovo je dosta živ prostor, a ponovno je živnuo u zadnje dvije, tri godine nakon otvaranja nekoliko zanimljivih lokala. Ima i dalje dosta praznih prostora, ali i to se pomalo popunjava. Doduše, potez između Britanca i Trga Francuske je mrtav. Sve zgrade su stare i dugi niz godina neobnavljane, nema ničeg zbog čega bi se čovjek poželio prošetati na tom potezu. Da imam nekakvu dobru ideju i sam bi još nešto otvorio. S klincima često idem na događanja u centru, toga ima dosta pogotovo unazad nekoliko godina. Turistički je grad živnuo, to vidimo i po činjenici da nam puno iznajmljivača dolazi izraditi ključeve. Oni koji posjeduju nekretninu su se snašli, iznajmljuju stanove turistima.</p>	
I.H. (Cipelice Valek)	<p>Ilica do Britanca donekle može proći, a nakon Britanca ništa. Prije je bilo sve puno, a onda su došli trgovački centri, ali u tim centrima postoje igraonice gdje roditelji mogu ostaviti svoju djecu i onda u miru kupovati. Vidim da se jako puno dućana promijenilo. Obično lokali rade godinu, dvije pa se prostor prenamjenjuje za nešto drugo. Neki stari su ostali, poput Vinceka. Mi smo ovdje nekako specifičan obrt koji radi za djecu s posebnim potrebama pa smo opstali. Zadnjih 15 godina radim ovdje i vidim da je Ilica jako mrtva. Nema više one čari i topline kao nekada. Ovdje, kod nas u haustoru, prije su stanovale cijele obitelji. Sada su djeca odrasla, otišla, a ostali su roditelji. Ako je netko od djece naslijedio stan daje ga u najam. Nekako se izbjegava taj centar, tempo života nas je ubio.</p>	
Josip (Sedmica)	<p>Radim tu već 20 godina. Ilica je dosta mrtva, pogotovo od Britanca naniže, nekako je sve zadnjih pet, šest godina stalo, osjeti se drastičan pad. Dućani se otvaraju i zatvaraju. Mislim da je to zbog općenite situacije u društvu, vlada neraspoloženje jer ljudi teško žive. Mislim da su prazni lokali u Ilici velika šteta, oni bi se pod svaku cijenu trebali iznajmiti ljudima. Voljela bih vidjeti više dućana nalik Apartmanu, prostore u kojima se održavaju izložbe i sl. Najgora je opcija da ti prostori zjape prazni, prljavi i neuredni. Trebalo bi za početak urediti fasade pa onda nešto pokrenuti – sigurna sam da ima ljudi koji žele nešto raditi. Problem je što je za otvaranje potrebno skupiti jako puno papira i plaćati vrlo visok najam.</p>	

<p>Nik (Elis)</p>	<p>Htio sam se baviti kavom, imati najbolju kavu, i nakon puno vremena smo došli tu gdje smo sada. Otvorili smo 2005. godine. Prije toga sam vodio videoteku, a prije toga, davne 69', moj je otac vodio fotografsku radnju na ovome istom mjestu. Od početka smo imali samo kavu i vodu u ponudi. Sami sve radimo, od uvoza sirovina do prženja – po tome smo drukčiji. Većina ljudi se uopće ne trudi oko kave, kava im je samo jedan od napitaka, ali ovo je drugačija kava. Mi ne radimo mješavinu, ja sam pržim i to uvijek drugačije. Distributeri koji se bave sa zelenom kavom, sirovinama, šalju nam uzorke koje mi kušamo i na koncu izabiremo. Uvijek radimo komparacije, nudimo dvije različite kave koje imaju potpuno drukčije okuse, npr. kava iz Ruande, naspram one iz Gvatemale. Kupujemo uglavnom samo arabice od distributera iz Norveške i Antwerpena. Naše kave više podsjećaju na čaj, nisu jake, pune teksture, nego vodenaste, laganije. Dolaze nam uglavnom ljudi iz kvarta, a subotom i nedjeljom i iz drugih dijelova grada, a sada su to 90% stalni gosti.</p>	
<p>Tomas Kristaj, Victory Art Caffè</p>	<p>Victory Art Caffè je obiteljski posao, vodimo ga supruga, djeca i ja, otvorili smo u studenome 2015. godine. U Zagreb smo doselili prije 2 godine, kada su klinci krenuli na fakultet, moja je supruga odavde. Naša je zgrada stara 107 godina. Ovaj lokal nije bio renoviran 50 godina, mi smo ga restaurirali. Dugo je to trajalo, ali nismo žurili. "Art" segment coffea došao je vezano uz naš okoliš – u blizini je Likovna akademija, sam Britanac kao stara jezgra grada ima svoju dušu, umjetničku priču. Skupljam starine koje onda pomalo unosimo u prostor. Imali smo sreće što supruga i ja volimo taj starinski stil koji se nekako svima sviđa – drvo, staru ciglu, organske materijale, umjetnički štih – ljudi su se prepoznali u tome. Lokal ima četiri prostorije, a svaka od njih daje mu neku drugu dimenziju i stvara drugačije slike, nije dosadno. Terasu smo isto tako radili pomalo, ništa na silu, puno cvijeća, to su ideje moje supruge. Interijerom sam se ponajviše bavio, ali doprinos je dao i ostatak obitelji. Sačuvali smo izvornost same zgrade, ništa nismo htjeli narušavati. Samo smo, hajmo reći, skinuli prašinu.</p> <p>Oduševljava me što nam dolaze različiti ljudi, od studenata i arhitekata, odvjetnika, liječnika i glumaca do bakica koje privlači dobra muzika, stare slike i skulpture pa često vole nešto prokomentirati. Stvara se dobra sinergija i vibracija, ljudi zadovoljni, to nam je prioritet. Sretni smo što smo u kratko vrijeme stvorili zajednicu ljudi koji su nam stalni gosti jer se ovdje ugodno osjećaju. Kava nam je dobra, svi je hvale, sretan sam radi toga.</p> <p>Ovo je obiteljska, dnevna priča pa navečer radimo do 23 sata. Ljudi su zadovoljni, a mi poštujemo svoje susjede. Kao prva zona imamo mogućnost raditi do 2 ujutro, ali to ne želimo. Uvijek treba stati s druge strane, staviti se u cipele naših susjeda. Blizu nas su Histrioni, ljudi poslije kazališta vole ovdje popiti čašu vina. Postao je običaj da kada završi kazališna predstava, oni dolaze ovamo, a s njima i njihova publika. U trenu se napuni lokal i ovo mjesto postaje njihov mirni after party. Osim standardnog programa periodično organiziramo i živu muziku, od klapa do jazza, bluesa i rocka. Volim tu glazbu pa se trudim takve večeri tematski podijeliti.</p>	

<p>Sven Janovski, društveni i ekološki aktivist</p>	<p>Živim u Medulićevoj, na toj sam adresi s roditeljima od 1989., a prije toga je moja obitelj s nekoliko generacija unazad živjela u Klaićevoj. Volim se kretati po gradu i interesira me što se u njemu zbiva pa primijetim kada se nešto promijeni. Nažalost, uz neke pozitivne promjene koje vidim, moj je dojam da se grad ipak negativno mijenja. Za vrijeme svog života doživio sam rušenje mnogih vrijednih, povijesnih zgrada da bi se na njihovim temeljima gradile moderne zgrade od armiranog betona i stakla, potpuno neprimjerene za staru gradsku jezgru. Gledam kako gradska infrastruktura koju su financirali građani i građanke svojim prirezima propada, i kako se stalno mora ići u nove obnove istih dijelova, npr. tramvajske pruge jer se to ne radi dovoljno kvalitetno i jer je promet kaotičan zbog garaža koje nepotrebno vuku automobile u centar.</p> <p>Mnogi kvartovi imaju bolje razvijenu zajednicu od centra. Mislim ključ problem leži u tome da u valu komercijalizacije javnih prostora, nestaje društvenih prostora – parkova, trgova, mjesta gdje su ljudi mogli provoditi slobodno vrijeme i družiti se, sjesti na klupu. Već smo odavno izgubili prostore kao što su mjesne zajednice, gdje se nekad davno zbivalo mnogo društvenih događaja u četvrtima, a neke četvrti su sretne pa i danas imaju društvene klubove ili rekreativne centre u svojoj blizini. Mislim da nam najviše fali, ne samo u centru ili Zagrebu, već u cijeloj državi, koncept društvenog centra, gdje ljudi mogu doći i organizirati sadržaj kakav žele. Yoga za umirovljenike ujutro? Igraonice za djecu? Predavanja i tečajeve koji su besplatni ili jeftini? Prostor za okupljanje građana i građanki oko zajedničkih tema ili problema? Toga najviše nedostaje. Kada postoje otvoreni prostori dostupni svima i kada se u njima odvija raznolik tip događaja, jača se kohezija unutar lokalne zajednice. Stanovnici imaju veći osjećaj vlasništva i suodgovornosti nad svojim prostorom, a cilj je da taj osjećaj ide dalje od praga našeg stana, na stubište zgrade, zajedničke prostorije, dvorište, cestu, park...</p>	
<p>DodoDored (Kava Tava)</p>	<p>Dugo godina se bavimo različitim eventima za djecu, a Kava Tava je nastavak toga jer smo za te sadržaje uvijek trebali neku ugostiteljsku uslugu. Prije smo iznajmljivali pa smo shvatili da bi bilo dobro napraviti neku svoju priču. Ideja je bila da napravimo jednostavan, zabavan, dinamičan bar za širok raspon populacije. Zadnjih nekoliko godina radimo na franšizi da Kavu Tavu pokušamo izvesti i izvan granica Hrvatske. Nudimo zapravo vrlo jednostavne stvari, ideja nam je da ponudimo sve ono što djeca i odrasli najčešće konzumiraju kod kuće. Kava je osnova jer je to i svojevrsan model komunikacije na ovim prostorima, a kada govorimo o hrani – radimo tosteve, palačinke i druga jednostavna jela. Imamo i bogat prateći program, organiziramo puno događanja, koncerata, partija, a otvorili smo i prostor za prezentaciju startup-ova. Ideja nam je uvijek komunicirati s ljudima koji dolaze u Kavu Tavu i najčešće se sve te stvari dogode upravo kroz tu komunikaciju – to nije nešto što strateški planiramo, nego se spontano dogodi.</p> <p>Od 1999. smo na Britancu i imamo nevjerojatno dobru poziciju po pitanju turizma. Komuniciramo kroz razne društvene mreže, imamo oko 200 000 followera, a 40% su to ljudi koji su bili u Hrvatskoj, namjeravaju doći u Hrvatsku ili poznaju nekoga tko je bio ovdje i zapravo im se prvo dopadne prostor koji nudimo, a to je zbir otkačenog dizajna i jednostavnost ponude. Stvarno težimo da ljudima ponudimo ono u čemu oni svakodnevno uživaju ali u ponešto drugačijem prostoru, na zabavniji način, u opuštenijoj atmosferi. Serviramo doručke cijeli dan što se turistima sviđa. Drugi dio populacije su Zagrepčani, od klinaca koji dolaze na palačinke, do susjeda koji dolaze na ritualne kave, poznatih osoba, mladih – uistinu imamo nevjerojatnu širinu gostiju, i to nas veseli jer želimo biti dnevni boravak za apsolutno svakoga.</p>	

<p>Miriam (SwankyMint Hostel)</p>	<p>Ovo je prije bila stara bojadisaonica i kemijska čistionica koja je otvorena krajem 19.stoljeća. Tvornica je uspješno radila do prije 100 godina. Nakon toga je prostor propadao i zatekli smo ga u vrlo lošem stanju 2013. kada smo ušli u njega. Cijeli je prostor bio pun starih strojeva što smo maksimalno iskoristili prilikom uređenja. Dakle, povijest prostora je bila glavna nit vodilja u ovom tipu industrijskog uređenja. Recimo, sobe su nazvane po funkcijama koje su prostorije imale prije hostela. Na godišnjoj bazi u prosjeku u hostelu najviše odsjedaju Australci, Amerikanci, Englezi, Nijemci i turisti iz središnje Europe, u širokom rasponu od 18 do 40 godina. Budući da imamo i privatne sobe dolazi nam i starija populacija koja želi privatnost. Najčešći su nam gosti oni koji su za svoju destinaciju baš odabrali Zagreb ili mladi željni zabave. Imamo sjajnu lokaciju što je strahovito velik plus, a i odličanbar u kojem ljudi radozaruže. Kada smo tek otvorili naš je bar bio isključivo za goste hostela, nije se toliko posvećivala pažnja lokalnom stanovništvu. No s vremenom su i Zagrebčani počeli otkrivati mjesto pa smo se otvorili i prema stanovnicima grada. Imamo nekoliko terasa i događanja gotovo svaki dan, a prostor je prilagodljiv različitim vrstama evenata. Također, posebni smo po tome i što smo jedini hostel u Zagrebu koji ima bazen, a imamo i jako kvalitetan doručak po pristupačnim cijenama te iznajmljujemo bicikle. Mislim da je naša najveća prednost što se oni koji ovdje rade doista trude dati i svoj osobni pečat ovom prostoru i zbog toga smo mali skriveni dragulj u centru Zagreba.</p>	
<p>Tomislav Cerovečki (Kišobrani Cerovečki)</p>	<p>U Ilici smo 112 godina. Ovo je obiteljski obrt i svaki dan je borba s konkurencijom i neimaštinom. U posljednjih 30 godina tržište se konstantno mijenja, izmjenjuju se novi proizvodi, trendovi, a kriza jedovela od osiromašenja prosječnog stanovnikakojemu je razmišljati o kvaliteti proizvoda ili njegovoj dodanoj vrijednosti postao luksuz. Teško je očekivati od umirovljenika koji ima penziju 2300 kn ili manje da će si priuštiti kišobran od 400 kn, to je iluzorno. Ljudi više nemaju ni za popravak. Treba nekako izdržati ovu krizu, dok se ljudi ne oporave. Na neki način ovdje pokušavamo odgajati nove generacije koje moramo naučiti da im se zapravo isplati kupiti kvalitetan kišobran koji će trajati 10 godina što je mukotrpan posao. Prepoznaje se potreba za obrtnicima, ali uglavnom se sami moramo izboriti za svoj dio kolača. Turistima smo interesantni i oni spašavaju sezonu, s porastom organiziranih kulturnih sadržaja u centru osjeti se i pomak nabolje u zadnjih nekoliko godina za koji se nadamo da će se i nastaviti.</p>	
<p>K.M.</p>	<p>Živim u Ilici posljednje 2 godine. Bavim se keramikom. Meni je dobro jer živim u dvorištu, to je neki mali svijet za sebe, zbog kojega se gubi dojam da si u vrevi centra. U susjedstvu se ne družimo međusobno previše ali svi su jako uviđavni. Mislim da bi Ilici godilo da ima više kulturnog sadržaja, ateljea i obrtnika, kao što su prije bila dvorišta – svaki haustor je imao neku svoju priču. Sada je to sve zapušteno i derutno – slika i prilika i države u kojoj živimo. Koliko sam primijetila prostori se zadnjih godina uglavnom zatvaraju. Smatram da je ikakav sadržaj bolji od toga da gradski prostori stoje zatvoreni izvan funkcije, a dobar dio njih zjapi prazan i nitko ne brine o tome. Ilica je kao glavna ulica bitna za identitet grada, iako su u cijeloj priči najbitniji sami stanovnici i bilo bi lijepo kada ovo ne bi bilo tek tranzitno područje u kojem ljudi samo trče na tramvaj.</p>	
<p>Jadranka Bačić</p>	<p>Završila sam Likovnu akademiju i 45 godinana Odjelu za modni dizajn odgajala nove generacije studenata i studentica. U svojem sam radu vrlo često pronalazila inspiraciju u starim, odbačenim komadima, otpad sam pretvarala u dizajnerske komade. Inače, živim na Britancu, i mogu reći da je lijepo živjeti na Ilici. Stan je dosta visoko u zgradi pa ne čujem buku, a i čovjek se navikne s vremenom. Zgodno je što je sve blizu ina raspolaganju. Život u centru ima svojih prednosti ali neosporno i mana, recimo, instalacije su stare i teže za održavati, zagađenije je veće... S godinama se sve manje družim s ljudima, ali vrlo je i malo mojih susjeda pozitivno nastrojeno, pogotovo prema meni koja izgledam malo drugačije. Mislim da je šteta što danas ima toliko zatvorenih lokala i obrta u Ilici, to su prostori koji bi mogli biti različito i korisno iskorišteni. Nekada su se naselja organizirala planski i kvartovi su zadovoljavali potrebe lokalnog stanovništva – takva mi se organizacija čini logičnom. Kada danas slušam političare, nisam sigurna da uzimaju u obzir sve elemente koji čine život prosječnog stanovnika podnošljivijim i ljepšim, i to se vidi i na primjeridezorganizacije urbanog prostora. Čini mi se da su i gradske vlasti i stanovnici prije više razmišljali o gradu u kojem žive i djeluju. Puno stvari treba uzeti u obzir da bi jedna sredina funkcionirala ali čini mi se da stvari kreću nabolje.</p>	

<p>Niko Gamulin</p>	<p>Oduvijek živim u centru. Ima to svojih prednosti i mana, ali čovjek se svugdje nauči živjeti, prilagodljive smo životinje. Grad se vrlo brzo mijenja u životu jednog čovjeka, a kamoli u periodu nekoliko generacija. Primjerice, prije je Gornji grad bio pun dućana, a sada nema niti jednoga. Ilica je poprimila svoj oblik vrlo brzo jer je ona nastala topografski logično, između Sljemena i Save. Zagreb je longitudinalni grad, kao ušoreno selo u Slavoniji, sve se događa uz glavnu cestu. Promjene se jesu dogodile, ali ona je ostala prometnica, glavna trgovačka cesta koja je povezivala sve tržnice, i oko nje se, kao oko kičme, sve drugo oblikovalo. Kao glavna ulica ona je bila bitna za identitet grada jer se na njoj sve događalo. Ilica je prije imala jednu živost, a danas je ostao tek dio toga. Treba imati na umu da je Zagreb uvijek bio trgovački grad i ta se trgovina forsirala u Ilici kao glavnoj ulici. Ona je izgubila svoju snagu sa izgradnjom trgovačkih centara, makar, još uvijek se čini da se donekle uspijeva othrvati tom pritisku, još uvijek opstaje i kvaliteta i atraktivnost. Čini mi se da će i Ilica sve više dobivati na aktualnosti upravo kao trgovački centar jer i sam centar grada nije ništa drugo nego jedan veliki trgovački centar. Danas u Ilici imamo jednu posve drugačiju ponudu robe nego u nekim ranijim periodima. Nema više potrebe za obrtnicima zbog napredovanja industrije. No čak i ako se trgovina u potpunosti informatizira, ljudi će tražiti neki prostor za okupljanje jer trgovački centri neće moći proizvesti simboličku i vizualnu dimenziju koju ima centar grada.</p> <p>Radio sam 40 godina u Urbanističkom centru grada Zagreba u Zavodu za prostorno uređenje. Zavod je radio nekoliko planova revitalizacije centra, ali od toga nikada na kraju nije bilo ništa. To je jedno prokletstvo urbanizma, koji je danas kao oblik znanja postao suvišan. Pojavili su se drugi elementi koji određuju što će se graditi, kako i tko će graditi. Riječ je o komercijalizaciji koja je poništila struku i ono zbog čega ona postoji. Čini mi se da danas, ono što će se u narednim godinama u Ilici graditi, otvarati, obnavljati, može biti jedinopitanje potreba i pitanje komercijalne isplativosti. Grad je napravio grešku što nije svoje lokale dao besplatno ili uz simboličan najam za neku aktivnost. Urbanistički je zavod i Zavod za planiranje jedno vrijeme čak poprilično dobro funkcionirao, ali je onda razbijen na 4 institucije i posljednjih 10 godina nije napravilo ništa po pitanju urbanističkog planiranja Ilice. Gradski proračun treba strategiju – kada na raspolaganju imate 8 milijardi kuna točno morate znati koliko će za 5 godina biti vrtića, škola, staračkih domova, koliko obnovljenih cesta, a to se nikada u novijoj povijesti grada Zagreba nije znalo. Mislim da se samo preuzimanje političke moći i drugačijim gradskim politikama može nešto ozbiljnije i dugoročnije promijeniti.</p>	
<p>Urar Vinko Zvošec, vl.</p>	<p>Mi smo urari, nismo sajdzije. Mi popravljamo ure. Satovi su bitni jer daju vremenski okvir i podsjećaju na sve što nam je važno; kad je škola, posao, rendezvous...</p> <p>Ja bum uskoro otišiel iz Ilice, u mirovinu. 80 mi je godina i iza mene je 62 godina radnog staža. U ovu sam radnju sam došao kao naučnik, a firma se vodi na moje ime od '74. Svi dolazili, od čistača do profesora, političara, generala, majora ... Kad sam došiel, od Frankopanske do Kačićeve bilo je 10 pravih urara, sad ih v Zagrebu nema 10. Kada se elektronika umiješala u satove, ova je struka počela umirati. Nekad su ure išle uraru, danas 99% ura ide smetlaru. Od ovih 1% se ne da živjeti. Posebne marke ura imaju svoje serviserere, mi to ništa ne smijemo dirati, ne možemo dobiti ni dijelove, tak da smo na sve strane stiješnjeni nepovoljnim prilikama.</p> <p>Mislim da više u Ilici nemam kaj tražiti. Radnju zatvaram, da nekoga nagovaram da bude urar bilbi mu životni neprijatelj.</p>	
<p>osoblje "MALOG CAFE-a"</p>	<p>Mali Café je otvoren u prosincu 2013. godine. Koncept je jednostavan – ugodno, nepretenciozno mjesto na kojem možete uživati u kavi ili nekom drugom piću, u dobroj glazbi od koje vam ne krvare uši, družiti se, pročitati nekoliko stranica knjige iz prostora ako ste svoju zaboravili ili jednostavno sjediti i promatrati jedan od najugodnijih zagrebačkih trgova. U svakom dijelu, osim standardne ponude domaćih i stranih proizvoda, naći će se i nešto što odstupa od uobičajenog i standardnog. Primjerice, imamo ponudu whiskey-a koju ćete naći samo na rijetkim mjestima u Zagrebu, ali i nekoliko vrhunskih stranih piva, vina, a nađe se i šampanjac, francuski liker ili čaša sjajnog Porta.</p>	

<p>g i gđa Filipčić – "TORBICE FILIPČIĆ"</p>	<p>50 godina već radimo u Ilici, mi smo otvorili radnju i ovo je familijarni posao. Imamo dva sina koji su položili ispite za kožarsku struku i s tim uvjerenjem nas mogu naslijediti i voditi radnju. Oba su završili fakultete i bave se drugim poslovima, ali ako mlađi sin pokaže interes predat ćemo mu posao.</p> <p>Ja sam prva žena koja je s obrtnikom radila od prvog dana u radnji, evo do današnjih dana. I moj je suprug prvi obrtnik u gradu Zagrebu koji je u radnju uveo svoju suprugu. Poslije su svi redom polako počeli, fotografi, torbari, šusteri i drugi obrti, valjda su u nekom trenu shvatili da im žene mogu dobro doći.</p> <p>Dolaze nam stalne mušterije kroz koje prođu i po tri generacije – baka, mama i kćerke. Unuke dođu i kažu – "Moja mama je od studentskih dana vaša mušterija, i od vas imamo svoje prve maturalne torbice" – kada čujete takve riječi oko srca vam bude toplije. Prije je bilo jako puno posla, danas je sasvim drugačije. Danas svaka žena nosi drugačiju torbu, prije, kada smo ih mi izrađivali, bila bi to jedna serija od 25–30 komada, i sve su mušterije nosile iste torbe. Mi smo ih krojili, u dva dana su bile gotove i u ta dva dana su za svaku primljene kapare, i sve su bile prodane čim su bile završene.</p> <p>Uvozili smo materijale iz Italije, moj suprug je išao na sajmove u Milano i Offenbach, glavni grad za kožu za cijeli svijet. To su bili sajmovi, modeli, katalogi za poželjeti. Onda se usput donesu materijali... svi mogući materijali koji su u nekom momentu bili u trendu – mi smo ih imali. Uvozili smo i pribor i materijale, imali smo nešto što drugi nisu imali. Na 100 metara u Ilici bilo je 10 kožara i nitko nikome nije bio konkurencija. Bila je to procesija mušterija. Imali smo i naše radnike i poslovne partnere. Izmjenjivali smo znanja i jedni drugima pomagali.</p> <p>Kad je počel rat stvari su se počele mijenjati. Dosta je prijatelja naše struke umrlo, naši mladi radnici su otišli u rat. Točno prije rata sve se raspršilo... ali još i za vrijeme rata, bili smo i bez struje ali smo radili bolje nego unazad 2–3 godine. Imali smo mušterije iz cijele Hrvatske i regije, naše su torbice obišle cijeli svijet. Izrađivali smo ih iz meksičke kože, surađivali s umjetnikom... te su torbe otišle u Australiju, Švicarsku, na Novi Zeland, ma velim vam, po čitavom svijetu ima naših torbica.</p>	
<p>Petra Ivšić, TV producentica</p>	<p>Živim u Medulićevoj, u dvorištu punom zelenila zaštićenom zgradama od buke i prometa. Recimo da su dobre strane života u centru što možeš odlučiti otići u kino 20 minuta prije predstave, sve je blizu i na dohvat ruke. Nedostatak je što nema one kvartovske vibre, čim izađeš iz dvorišta izađeš na "špicu". Također, uži centar grada je zagušen automobilskim prometom, primjetan je rast garaža i šoping centara u užem centru grada što je dosta negativan trend.</p> <p>Provodim dosta vremena na ulicama – volim šetnje do Trga Francuske republike, igram košarku na školskom igralištu u Klaićevoj, često posjećujem slastičarnice i birtije. Pohađam većinu filmskih festivala i filmskih večeri, česti sam posjetitelj glazbenih festivala i koncerata. Dosta sam zadovoljna kulturno–umjetničkim sadržajem. Dio sam nekoliko živih zajednica koje nisu vezane uz mjesto prebivališta, no bilo bi lijepo i oživjeti druženja u susjedstvu. Mislim da bi zajedničko rješavanje kvartovskih problema podosta zblížilo ljude.</p> <p>Bilo bi zgodno da se prazni prostori ustupe ljudima koji se bave nekom podzastupljenom djelatnošću, imaju svoj obrt ili OPG, umjetnicima bez ateljea, neovisnim književnim izdavačima, bendovima i zborovima za probe. Zapravo svima koji će na neki način udahnuti život tim prostorima. Jedno vrijeme sam imala ideju da bi trebalo otvoriti <i>chill</i> birtiju gdje bi ljudi mogli spavati na javnom mjestu, s puno jastuka i velikim prozorima. Upravo u Medulićevoj postoji jedan prazan prostor koji bi za to bio idealan.</p>	

<p>Luka Ostojić, novinar u kulturi</p>	<p>Identitet Ilice čini gužva jer je Ilica središnja točka na kojoj se okupljaju kako stanovnici centra, tako i drugi građani u tranzitu ili u posjetu nekom dijelu grada. Grad ima dosta kulturnog sadržaja koji je koncentriran uglavnom u centru. Stoga je lijepo živjeti u centru, gdje su kina, klubovi, galerije i ostala mjesta. Veći problem leži van centra gdje nema toliko sadržaja, a prometno nije dobro povezan.</p> <p>Smatram da u centru ne postoji zajednica stanovnika. Ulice i prostori služe uglavnom za tranzit ljudi, pretrpani su i namijenjeni svima, a najmanje stanovnicima. Ovdje se ljudi okupljaju u zajednice prema nekim drugim interesima, a ne po mjestu stanovanja.</p> <p>Gradski lokali su vjerojatno prazni jer su vlasnički odnosi nesređeni još od 1930-ih. Međutim, više me muči izuzetna tromost birokracije nego li sama praznina lokacije. Naravno, da se takve stvari riješe brzo i razumno, ti bi prostori mogli služiti zbilja različitim stvarima. Bilo bi lijepo da grad iznajmi gradske lokale po povlaštenim cijenama OPG-ima i drugim malim proizvođačima čiji je rad od javnog interesa.</p>	
<p>Simona Goldstein, iDEMO Institut za demokraciju</p>	<p>Dugogodišnji izostanak ikakve kulturne politike na nacionalnom i lokalnom nivou ostavlja duboke posljedice na kulturni i umjetnički život grada. Unatoč tome što se može reći da je gradski umjetnički život prisutan, u usporedbi s 1970-ima i 1980-ima rekla bih da smo nazadovali. Naša djeca neće imati ni približnu mogućnost participacije i konzumiranja kulture i umjetnostikakvu je, primjerice, imala moja generacija. Smatram da bi revitalizacija zapuštenih prostora na razini grada trebala biti jedan od prioriteta grada Zagreba, ali ne samo u području poduzetništva i industrije, sve bi kulturno-umjetničke djelatnosti trebale biti uključene. Ne smatram da samo elitna kultura treba biti financirana od strane države, već da se mora pružiti potpora i kompletnoj nezavisnoj kulturnoj i umjetničkoj produkciji.</p> <p>Projekt ReadyMade Ilica trebao bi biti poticaj da se okrenemo prema izradi i provođenju kulturnih politika koje će rezultirati projektima koji će takoreći ući u krvožilni sustav grada. Potreban je angažman, politička volja, međusektorska i međuinstitucionalna suradnja. Sve to, naravno, mora biti vezano uz konkretna sredstva bez kojih se ništa neće promijeniti. Plaćamo 18% prireza, Grad bi trebao moći alocirati sredstva te ih vratiti nazad u zajednicu.</p> <p>Da bismo izbjegli negativne posljedice urbane revitalizacije kroz kulturno-umjetničke prakse, poput gentrifikacije, mora postojati volja lokalne samouprave da organizacijama civilnog društva koje se bave kulturom i umjetnošću osigura infrastrukturu za obavljanje aktivnosti, odnosno sredstva da se ti zapušteni prostori dovedu do stupnja da se mogu koristiti. Same druge vjerojatno nikada neće imati dovoljno sredstava, ali vrlo su često bolji gospodari prostora nego privatni sektor.</p> <p>Također, bitno je razbiti predrasude lokalnog stanovništva o tome što se događa u tim trenutačno mrtvim prostorima, zaintrigirati ih za nove sadržaje kojima se ti prostori trebaju popuniti da bi se revitalizirali, mobilizirati mlade i potaknuti ih na participaciju. Da bismo se oduprli negativnim procesima, koji uglavnom prate pokušaje kao i same revitalizacije urbanih prostora, potrebno je raditi na osvještavanju i informiranju građana, i to bi trebalo biti dio strategije grada. Radi se o sustavnom i zajedničkom naporu jer se samim otvaranjem prostora ne može puno postići.</p>	

<p>Eugen Vuković (Biciklo– popravljaona)</p>	<p>Zelena akcija je željela pokrenuti popularnu aktivnost koja će biti od koristi za sve građane. Znali smo da servisi poput Biciklopopravljaoone postoje u drugim zemljama, napisali smo projekt i on je prošao. Uspjeli smo okupiti volontere i u ljeto 2009. godine krenuli u akciju. Na samom je otvorenju došlo puno ljudi jer su nas mediji popratili. Biciklopopravljaoona također nikada nije bila mjesto gdje su se samo popravljali bicikli, nego je to od početka bilo i mjesto susreta, druženja. Svi ljudi koji su došli kao korisnici vrlo su brzo proširili i među ostalim biciklistima da ćemo biti otvoreni četvrtkom. Kroz Biciklopopravljaoonu je prošlo 50–ak volontera, od čega trenutno aktivno volontira 20–ak ljudi. Ovdje na raspolaganje dajemo specijalizirane biciklističke alate koje ljudi često nemaju kod kuće, a korisnicima pomažu uvijek spremni volonteri. Onaj tko tu dođe ne mora imati prethodno znanje, ali mora imati volju da uči i ne može samo ostaviti bicikl volonterima pa se vratiti po popravljani bicikl, nego je potrebno da korisnik sam sudjeluje u popravljanju svog bicikla. Biciklopopravljaoona skuplja donacije – novac, dijelove ili same bicikle. Ako se korisniku potrgao određeni dio bicikla, a mi ga imamo, zamjenski dio poklanjamo i ugrađujemo besplatno. Dakle, vrši se funkcija reciklaže te čuvanja resursa i to je važan element ove inicijative. Najveći dio troškova Biciklopopravljaoone pokriva Zelena akcija, a to su troškovi samog prostora i radione koja je zapravo unajmljeni gradski prostor. Osim toga, Zelena akcija pokriva troškove struje i vode, a kroz različite projekte nabavljen je i dio alata. Također, od donacija uspijevamo obnoviti fond alata, kupiti neke potrošne materijale kao što su ulja, zakrpe, ljepila itd. Biciklopopravljaoona je oduvijek bila otvorena za sve građane i otpočetak smo vodili računa da se ne getoiziramo.</p>	
<p>Živi Atelje DK</p>	<p>Živi Atelje DK osnovali su Saša Kralj, CyrilleCartier, Igor Nobilo i Maja Subotić Šušak 2015.godine. Motivacija okupljanja bila je oživljavanje ateljea kiparice Vere Dajht Kralj. Verin atelje oduvijek je smatran "otvorenim ateljeom", mjestom koje je pozivalo umjetnike, arhitekte, obrtnike, pisce kao i ljude svih interesnih skupina na sukreiranje diskurzivnog prostora i razmjenu ideja. Tijekom 60 godina koje je Vera provela na adresi Ilica 110 razvili su se različiti projekti proizašli upravo iz ideje otvorenog ateljea.</p> <p>Mi smo nezavisna, interdisciplinarna, nevladina i neprofitna organizacija fokusirana na očuvanje i promociju Verinog rada, podršku i suradnja s umjetnicima, istraživanju sfera i uključivanja javnosti kroz umjetnost na lokalnoj i međunarodnoj razini. Želja nam je kreirati mjesto gdje umjetnost spaja raznolike ljude i pruža im mogućnost da uče jedni od drugih bez obzira na jezik, podrijetlo, boju kože, religiju, mjesto rođenja ili druge identitetske odrednice. Tako nastavljamo kulturno i umjetničko nasljeđe jedne od najznačajnijih kiparica druge polovice 20. stoljeća na ovome području. Inspiracija su nam svako pitanje, osmjech, preispitivanje i interakcija koji se pojave za vrijeme naših programa, a to nam je ujedno i motivacija za daljnji rad.</p> <p>Na različite smo načine u interakciji s lokalnom zajednicom. Primjerice, projekt 'No Borders' fokusiran je na integraciju i suradnju, a uključuje radionice lokalnih umjetnika, studenata i izbjeglica, putujuću izložbu, radionice <i>Creative Women</i> za žene izbjeglice te kreativne radionice za djecu u suradnji s drugim nevladinim organizacijama. Našu publiku čine generacije i poklonici kojima je atelje VDK bio izvor socijalnog i kulturnog života, zatim mladi umjetnici i prijatelji Udruge, socijalno angažirani ljudi, izbjeglice koji su aktivno uključeni u umjetničke procese kroz projekt 'No Borders', gosti iz cijeloga svijeta koji su počeli dolaziti kroz program umjetnika u rezidenciji i Akademiju čaja ...</p> <p>AugustoBoal je definirao umjetnost kao proces, a ne kao proizvod ali i kao sposobnost prenošenja sebe u 'drugost'. Takva definicija automatski implicira komunikaciju, razumijevanje i suradnju, a ne proizvodnju umjetnosti kao dekoracije koja ima samo tržišnu vrijednost. To bi trebala biti vodilja umjetnosti u edukaciji i u praksi. Umjetnost nije komercijalna kategorija i ona mora biti definirana kao širi društveni interes i dio življenog edukativnog procesa. Prema toj se ideji treba prilagoditi i sama podrška te financiranje umjetničkih praksi. Vrednovanje radnika u tom procesu, kulturnih radnika, ujedno je i generiranja socijalnog kapitala koji važan element za društveni napredak.</p>	

<p>Udruga "4 sobe", TerkaBulaić,</p>	<p>Udrugu je pokrenula skupina likovnih entuzijasta prije 4 godine, surađujemo s mnogim drugim umjetničkim udrugama. Sadržajno smo okrenuti najviše prema djeci – likovne, dramske i plesne radionice, ali imamo i nešto sadržaja za odrasle, konkretno art tečajeve. Ono zbog čega smo drugačiji jest to da se u istome prostoru, u isto vrijeme, odvija više različitih stvari, otuda i naziv 4 sobe. Zahvaljujući tome, djeca imaju priliku vidjeti i duge stvari. Ako su taj dan indisponirana na svojoj plesnoj radionici, mogu se priključiti likovnoj i obrnuto – potiče se isprobati i iskusiti različite vidove kreativnog izražavanja.</p> <p>Djeca su prekrasne male spužve, uvijek znatiželjna i otvorena za suradnju. Kada ih upozorite "ne, sada ne možete jer spremaju koreografiju..." znaju da se treba povući. Spontano se događaju i interakcije – odrasla grupa ljudi koji svoje slobodno vrijeme ovdje koriste na zapostavljenu ljubav prema slikanju, počeli su klince uvlačiti u svoju priču – "dođi, vidi, kako ti se sviđa? Kaj misliš da bih trebalo promijeniti?"</p> <p>Mislim da bi djeci trebalo posvetiti najviše pažnje. Primjećujem da nastaju genijalne stvari kada djeca provedu određeno vrijeme uz umjetnost i u interakciji s drugima. Kada dođu na radionicu često prvih 15 minuta budu izgubljeni bez mobitela, ali u nekom trenu primijetite da su se prepustili igri i onda znate da ste nešto postigli. Najveći nam je problem što nam je ujutro prostor prazan, djeca su u školi, a popodne se moramo stisnuti i premalo je mjesta. Rado bismo surađivali s udrugama koje ujutro žele koristiti prostor, primjerice s umirovljenicima, da se ovdje radi nešto organizirano. Ljudi iz našeg kolektiva već imaju iskustvo rada s umirovljenicima.</p> <p>Generalno, voljela bih da je kultura više uključena u politike Grada te da postoji poticaj i prostor da se mladi umjetnici bilo kojeg profila neometano mogu razvijati.</p>	
<p>AlexWang, vlasnik JING YUAN Teahouse-a</p>	<p>Čaj nije u vašoj tradiciji, nemate ga običaj piti ga kada ste dobro, kada nemate temperaturu i ne liječite se od prehlade. No vaš je životni stil opušten i polagan, ljudi zaista uživaju u životu, sjede na ulicama, na kavama, a rekao bih da je ispijanje čaja zapravo sličan ritual. Ono može pomoći da se riješite stresa i očistite um, to je stvar načina ali i kvalitete života. U usporedbi s vašim kafićima, Čajana je zamišljena da ljudima pruži zen–doživljaj, osjećaj mira. U kafićima je glazba drugačija, energičnija. Kafići u Zagrebu su lijepi i ugodno se u njima osjećam ali nakon što u njima boravim malo duže, osjetim umor od silne buke i dobijem želju popiti čaj u čajani. Čajane poput ove redovna su stvar u Kini, ali u današnje doba namijenjene su višim klasama i poslovnim ljudima, obični građani rijetko svraćaju. Mi smo to željeli izbjeći, trudili smo se ovo mjesto učiniti pristupačnim i ugodnim za obične ljude. Htjeli smo da ljudi pomisle "ovo bi mogao biti moj dom, mogli bismo ovdje popiti čaj".</p> <p>Naši su najčešći gosti ljubitelji čaja, ne samo kineskog nego i japanskog teiz drugih regija. Vrlo su zainteresirani za tradicionalni način ispijanja kineskog čaja i čini mi da im je ugodno ovdje. Oni su naši stalni gosti i čine polovicu svih naših posjetitelja. U ponudi imamo kineski čaj i hranu, imamo 14 različitih tipova čaja koji pokrivaju 6 glavnih kategorija čaja u Kini – zeleni, žuti, bijeli, oolong, crveni i tamni čaj.</p> <p>Otvorili smo prošle godine u travnju, prije gotovo godine dana. Supruga, sin i ja došli smo u Hrvatsku iz Šangaja, u srpnju 2015. Život u Šangaju jako je užurban, dnevni raspored ondje je potpuno ispunjen i iznimno je stresno. Vrijeme leti, odrađuješ jednu stvar za drugom i to nije kvalitetan život. Ovdje se mogu usredotočiti na ono što radim, zato smo i odlučili doći, jer vjerujemo da u Zagrebu možemo ostvariti kvalitetniji i mirniji život.</p>	